

[Christmas Møller.]

skønne herover, og at der sættes en Begrænsning med Hensyn til Udgifterne, og at man ligeledes sætter den Begrænsning, at Hjælp i Henhold til § 2, Børnehjælp, ogsaa kun kan ydes efter nærmere Bestemmelse af vedkommende Myndighed. Endelig har vi, saaledes som det blev omtalt, stillet Forslag om en helt ny Paragraf, ifølge hvilken man i al Almindelighed ikke kan faa Hjælpekasséhjælp, naar denne Hjælp ydes.

Den ærede Ordfører syntes ikke, at vi tog Konsekvensen af vor Stilling til Loven af 19. Oktober. Deroverfor vil jeg gerne sige, at jeg kan ikke være enig med den ærede Ordfører i, at den Stilling, man tog til denne Lov, skulde bevirke, at man skulde være villig til at gennemføre yderligere — naar Pengene var opbrugt — den samme eller en lignende Hjælp. Jeg skal ved denne Lejlighed — vi faar maaske senere Anledning til at tale herom — kun fremhæve, at det kan heller ikke være det ærede Medlem ubekendt, at i det Øjeblik man med Hensyn til en vis begrænset Kriselovgivning havde faaet en samlet Ordning, vilde vi ogsaa have været villige til at give dette Lovforslag en velvilligere Behandling end den, vi kan give det her i Dag.

Hvad det Spørgsmaal angaar, som det ærede Medlem Hr. Einer Jensen stillede om, hvorledes vor Stilling vilde være ved Sagens tredie Behandling, vil jeg tage Ordet i Morgen ved denne tredie Behandling og udtale mig derom. I det hele taget kan der jo baade før og efter Paaske ske saa overordentlig meget baade med denne og andre Sager, og man kan aldrig nogen Sinde i det politiske Liv, hverken for den ene eller den anden Parts Vedkommende, vide, hvorledes det kan gaa. I Dag er det min Opgave, som den højtærede strenge Formand vil holde mig til, at udtale mig om Ændringerne til anden Behandling, og her anbefaler jeg at stemme for de af det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen og mig stillede Ændringsforslag og undlade at stemme om de af Socialministeren stillede.

Rager: Jeg skal tillade mig at anbefale at stemme for de af Socialministeren stillede og af Udvalgets Flertal tiltraadte Ændringsforslag og imod de af Mindretallet stillede. Der er efter min Mening overhovedet ingen Konsekvens i den Stilling, som det konservative Folkeparti har indtaget overfor dette Lovforslag. Man gik i Oktober med til en Lov, der var opbygget paa Grundlag af en

Ret, man gav de arbejdsløse. Man sagde til Kommunerne: Dette skal ydes under de og de Forudsætninger. Naar man nu gaar over til at sige: Der *kan* ydes — maatte man hellere have taget Konsekvensen som Venstre og sagt: Vi vil ikke være med længere.

Det vil sikkert blive uhyre vanskeligt for det konservative Folkeparti at faa de arbejdsløse til at forstaa en Stilling som denne. Man kan henvise til nok saa mange Vanskeligheder paa andre Omraader, intet muliggør en saglig Begrundelse af Partiets ændrede Indstilling her. Jeg kan da ogsaa kun betragte disse Ændringsforslag ud fra et eneste Synspunkt, nemlig dette, at den Gang de blev stillet, befandt man sig i en Situation, hvor man havde Brug for nogle Handelsvarer, og disse Handelsvarer hænger nu fast som en Klods om Benet paa det konservative Folkeparti, efter at det har vist sig, at de Skillemonter, de havde i Posen, hverken var guldvægtige eller paa anden Maade anvendelige.

Sammen med Venstre faar det konservative Folkeparti stor Vanskelighed ved at forklare Kommunerne, at de ikke vil hjælpe paa deres finansielle Situation derigennem, at Hjælpen til en vis Del af de arbejdsløse kan refunderes Kommunerne med $\frac{5}{6}$, idet Kommunerne jo efter Forslaget her kun skal yde $\frac{1}{6}$ selv, men i Stedet henviser dem til Hjælpekasser eller Fattigvæsen, hvortil Kommunerne praktisk talt skal udrede hele Beløbet. Naar man som de to ærede Partier i saa høj Grad interesserer sig netop for Kommunernes Økonomi, saa har vi her akkurat det samme, som da vi behandlede Forslaget om Herberger: man interesserer sig for det, man taler om det, men den Dag, Gerningerne skulde vise, at det ikke alene var Ord, ja, saa bryder man af.

Det er om 14 Dage 25 Aar siden, Arbejdsløshedskasserne begyndte deres Virksomhed her i Landet. Det var sørgeligt, om de ikke skulde kunne leve videre gennem mange Aar endnu, men jeg gør opmærksom paa, at naar man forlanger saa store Ofre, som man forlanger af Arbejderne gennem den Særbeskatning, der er lagt paa Arbejderne ved denne Lovgivning, maa man ogsaa tage Konsekvensen og i Tider, hvor man kommer ud over de normale Rammer paa Grund af specielle Samfundsforhold, give den Ekstrastøtte, som er nødvendig, ellers risikerer man, at den Dag kommer, da Arbejderne melder Pas overfor denne Særbeskatning, og da vil det temmeligt sikkert blive væsentligt dyrere for Samfundet.